

Houd je vast aan de wind...

Verhaal van de Maand juli/augustus 2008

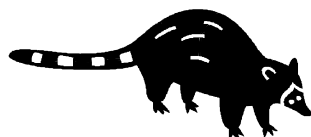
Er was eens een Muis. Hij was een Vlijtige Muis, die overal zocht, met zijn snorharen het gras aftastte en speurde.

Hij was vlijtig als alle Muizen, druk bezig met Muizedingen. Maar zo nu en dan hoorde hij een Vreemd Geluid. Dan hief hij zijn kop op, kneep zijn ogen samen om goed te kunnen kijken, terwijl zijn snorharen trilden in de lucht, en verwonderde zich.

Op een dag rende hij naar een andere Muis en vroeg hem: 'Hoor jij een Geraas in je oren, broeder?' 'Nee, nee,' antwoordde de andere Muis, zijn vlijtige neus niet van de grond tilkend. 'Ik hoor niets. Ik heb het nu druk. Praat later nog eens tegen me.'

Hij stelde aan een andere Muis dezelfde vraag en de Muis keek hem bevreemd aan: 'Ben je niet goed bij je hoofd? Welk geluid?' vroeg hij en verdween in een gat in een gevelde populier.

De Kleine Muis schudde zijn snorharen en ging weer aan de slag, vastbesloten de hele zaak te vergeten. Maar daar was het Geraas weer. Het was vaag, heel vaag, maar het was er!

Op een dag besloot hij het geluid een beetje te gaan onderzoeken. Hij ver-

liet de andere vlijtige Muizen, rende een eindje weg en luisterde weer. Daar was het! Hij luisterde met voile aandacht toen, plotseling, iemand hallo zei.

'Hallo, Kleine Broeder,' zei de stem, en Muis schrok zich bijna dood. Hij kromde zijn rug en staart en stond op het punt om weg te rennen. 'Hallo,' zei de stem weer. 'Ik ben het, Broeder Wasbeer.'

En hij was het wel degelijk! 'Wat doe jij hier helemaal alleen, Kleine Broeder?' vroeg de Wasbeer.

De Muis bloosde en drukte zijn neus bijna tegen de grond. 'Ik hoor een Geraas in mijn oren en ben bezig het te onderzoeken,' antwoordde hij verlegen. 'Een Geraas in je oren?' herhaalde de Wasbeer terwijl hij bij hem ging zitten. 'Wat je hoort, Kleine Broeder, is de Rivier.' 'De Rivier?' vroeg Muis nieuwsgierig. 'Wat is een Rivier?' 'Loop met mij mee, dan zal ik je de Rivier laten zien,' zei Wasbeer.

Kleine Muis was verschrikkelijk bang, maar hij was vastbesloten voor eens en altijd achter het geheim van het Geraas te komen. 'Ik kan altijd teruggaan naar mijn bezigheden,' bedacht hij, 'nadat deze zaak is opgelost, en mogelijk helpt dit mij bij mijn drukke speuren en verzamelen. En mijn broeders zeiden allemaal dat het niets was. Ik zal ze eens wat laten zien. Ik zal Wasbeer vragen met mij terug te gaan en dan zal ik een bewijs hebben.'

'Uitstekend, mijn Broeder Wasbeer,' zei Muis. 'Ga naar de Rivier. Ik loop met je mee.' Kleine Muis liep met Wasbeer mee. Zijn kleine hart bonkte in zijn borst. De wasbeer nam hem mee over Onbekende Paden en Kleine Muis rook de Geur van veel dingen die deze weg hadden gevolgd. Vele malen werd hij zo bang dat hij bijna omkeerde.

Tenslotte kwamen ze bij de Rivier! Ze was reusachtig en adembenemend. Op sommige plaatsen diep en helder, op andere duister. Kleine Muis was niet in staat de overkant te zien omdat ze zo groot was. Ze raasde, zong, schreeuwde en donderde terwijl ze voorbij kwam. Kleine Muis zag hoe kleine en grote stukjes van de wereld op haar oppervlak wer-

den meegedragen.

'Ze is indrukwekkend!' zei Kleine Muis, zoekend naar woorden.

'Ze is groots,' antwoordde de Wasbeer, 'maar ik moet je voorstellen aan een vriend.'

Op een kalmer, ondieper plekje bevond zich een heldergroen lelieblad. Daarop zat een Kikker, bijna even groen als het

blad waarop hij zat. De witte buik van de Kikker stak duidelijk af.

'Hallo, Kleine Broeder,' zei de Kikker.

'Welkom bij de Rivier.'

'Ik moet je nu verlaten,' onderbrak Wasbeer, 'maar wees niet bang, Kleine Broeder, want Kikker zal nu voor jou zorgen.' En Wasbeer verdween, en speurde langs de oever naar voedsel dat hij kon wassen en opeten.

Kleine Muis naderde het water en keek erin. Hij zag een Bange Muis erin weer spiegeld.

'Wie ben jij?' vroeg Kleine Muis aan de Weerspiegeling. 'Ben je niet bang zover in de grote rivier?'

'Nee,' antwoordde de Kikker, 'ik ben niet bang. Ik heb bij mijn geboorte de gave meegekregen zowel boven als in de rivier te kunnen leven. Wanneer de Winterman komt en dit medicijn befrist, ben ik onzichtbaar. Maar zolang de Donderbeestjes vliegen, ben ik hier. Om mij te bezoeken, moet men komen wanneer de wereld groen is. Ik, mijn broeder, ben de Wachter van het Water.'

'Verbazend!' zei Kleine Muis tenslotte, opnieuw naar woorden zoekend.

'Wil je wat Toverkracht?' vroeg Kikker. 'Toverkracht? Ik?' vroeg Kleine Muis. 'Ja, graag! Als dat mogelijk is.'

'Kniel dan zo laag als je kunt en spring dan zo hoog mogelijk! Je zult dan toverkracht hebben!' zei Kikker.

Kleine Muis deed wat hem was gezegd. Hij knielde zo laag als hij kon en sprong. En toen zagen zijn ogen de Heilige Bergen.

Kleine Muis kon nauwelijks zijn ogen geloven. Maar daar waren ze! Toen viel hij omlaag en belandde in de Rivier! Kleine Muis werd bang en krabbelde terug naar de kant. Hij was nat en stond

doodsangsten uit.

'Je hebt me belazerd,' riep Kleine Muis tegen de Kikker.

'Wacht,' zei de Kikker. 'Je bent niet gewond. Laat je angst en woede je niet verblinden. Wat zag je?'

'Ik,' stamelde Muis, 'ik, ik zag de Heilige Bergen.'

'En je hebt een nieuwe naam!' zei Kikker. 'Springmuis.'

'Dank je wel. Dank je wel,' zei Springmuis en bedankte hem nogmaals. 'Ik wil teruggaan naar mijn Volk en hun vertellen over wat mij hier is overkomen.'

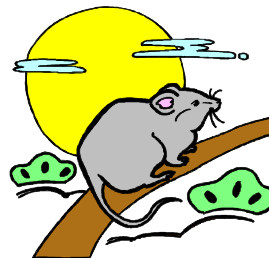
'Ga. Ga maar,' zei Kikker. 'Ga terug naar je Volk. Het is eenvoudig hen te vinden. Bewaar het geluid van de Medicijnrivier in je achterhoofd. Loop tegengesteld aan het geluid en je zult je Muizenbroeders vinden.'

Springmuis keerde terug naar de Wereld der Muizen. Maar teleurstelling wachtte hem. Niemand wilde naar hem luisteren. En omdat hij nat was, en hij er geen verklaring voor had omdat het niet had geregend, waren veel van de andere Muizen bang voor hem.

Ze geloofden dat hij was uitgespuwd door een Ander Dier dat hem had geprobeerd op te eten. En ze wisten allemaal dat als hij niet eetbaar was voor degene die hem wilde, hij ook voor hen Vergif moest zijn.

Springmuis leefde weer te midden van zijn Volk, maar hij kon zijn visioen van de Heilige Bergen niet vergeten.

De herinnering brandde in het hart en het hoofd van Springmuis, en op een dag ging deze naar de rand van de rivierplek...

Springmuis ging naar de rand van de plek van de muizen en keek uit over de Prairie. Hij keek omhoog en zocht Adelaars. De hemel was vol Kleine Stippen, elk Stipje een Adelaar. Maar hij was

vastbesloten naar de heilige Bergen te gaan. Hij raapte al zijn moed bijeen en rende zo snel hij kon de Prairie op. Zijn kleine hartje bonsde van opwinding en angst.

Hij rende tot hij bij een Saliebosje kwam.

Hij rustte en probeerde op adem te komen toen hij een Oude muis zag. Het saliebosje waar Oude Muis woonde was een toevluchtsoord voor Muizen. Er waren zaden in overvloed en er was nestmateriaal en vele dingen om druk mee in de weer te zijn.

'Hallo,' zei Oude Muis. 'Welkom.' Springmuis was verbaasd. Zo'n plek en zo'n Muis. 'Je bent een geweldige Muis,' zei Springmuis met het grootst mogelijke respect. 'Dit is echt een Fantastische Plek. En de Adelaars kunnen je hier ook niet zien,' zei Springmuis.

'Ja,' zei Oude Muis, 'en je kunt hier alle Schepsels van de Prairie zien: de Bizon, de Antilope, het Konijn en de Coyote. Je kunt ze van hieruit allemaal zien en hun Namen kennen.'

'Dat is prachtig,' zei Springmuis. 'Kun je ook de Rivier zien en de Grote Bergen?' 'Ja en neen,' zei Oude Muis nadrukkelijk. 'Ik weet dat de Grote Rivier er is, maar ik ben bang dat de Grote Bergen alleen een mythe zijn. Vergeet je hunkering om ze te zien en blijf hier bij mij. Hier is alles wat je wilt, en het is een Goede Plek om te verblijven.'

'Hoe kan hij zoiets zeggen?' dacht Springmuis. 'Het Medicijn van de Heilige Bergen is niet iets dat je kunt vergeten.' 'Zeer bedankt voor het maal dat je met mij hebt gedeeld, Oude Muis, en voor het verblijf in jouw Fantastische Huis,' zei Springmuis. 'Maar ik moet de Bergen zoeken.'

'Je bent een dwaze Muis om hier weg te gaan. Er is gevaar op de prairie! Kijk maar omhoog!' zei Oude Muis, met nog meer overreding: 'Zie je al die Stippen! Het zijn Adelaars, en ze zullen jou vangen!'

Het was moeilijk voor de Springmuis om afscheid te nemen, maar hij vermande zich en holde verder. Het terrein was ruw. Maar hij kromde zijn staart en rende uit alle macht. Hij kon de Schaduwen van de Stippen op zijn rug voelen terwijl hij voort rende. Al die Stippen!

Tenslotte bereikte hij een Bosje kersen. Springmuis kon zijn ogen nauwelijks geloven. Het was er koel en heel uitgestrekt. Er was water, kersen en zaden om te eten, grassen om te verzamelen voor nesten, gaten om te verkennen, en

vele, vele andere vlijtige dingen om te doen. En er waren een heleboel dingen om te vergaren.

Hij verkende zijn nieuwe omgeving toen hij een erg zware ademhaling hoorde. Hij onderzocht vlug het

geluid en ontdekte waar het vandaan kwam. Het was een grote hoop haar met zwarte hoorns. Het was een Grote Bizon. Springmuis kon nauwelijks de Omvang bevatten van het schepsel dat hij daar voor zich zag liggen. Hij was zo groot dat Springmuis in een van zijn grote hoorns had kunnen kruipen.

'Wat een Prachtig Schepsel,' dacht Springmuis en kroop dichterbij. 'Hallo, mijn Broeder,' zei de Bizon. 'Bedankt voor je bezoek.'

'Hallo, Groot Schepsel,' zei Springmuis. 'Waarom lig jij hier?'

'Ik ben ziek en ik ga dood,' zei de Bizon, 'en mijn Medicijn heeft me gezegd dat alleen het Oog van een Muis mij kan genezen. Maar Kleine Broeder, er bestaat niet zoiets als een Muis.'

Springmuis was geschokt, 'Een van mijn ogen,' bedacht hij, 'een van mijn kleine ogen.' Hij repte zich terug naar het bosje met kersen. De ademhaling klonk echter trager en moeizamer.

'Hij zal doodgaan,' bedacht Springmuis, 'als ik hem niet mijn oog geef. Hij is een te Fantastisch Schepsel om te laten sterven.'

Hij ging terug naar waar de Bizon lag en nam het woord. 'Ik ben een Muis,' zei hij met trillende stem. 'En jij, mijn Broeder, bent een Majestueus Schepsel. Ik kan jou niet laten sterven. Ik heb twee ogen, dus mag jij er een hebben.'

Op het ogenblik dat hij dat zei, vloog Springmuisoog uit zijn kop en werd de Bizon genezen. De bizon sprong overeind en deed Springmuis z'n hele wereld schudden.

'Dank je wel, mijn Kleine Broeder,' zei de Bizon. 'Ik weet van jouw Zoektocht naar de Heilige Bergen en van jouw bezoek aan de Rivier. Je hebt mij het Leven geschonken opdat ik kan geven aan de Mensen. Ik zal voor eeuwig jouw Broeder zijn. Ren onder mijn Buik, dan zal ik je tot aan de voet van de Heilige Bergen

brengen en hoef je geen angst te hebben voor de Stippen. De Adelaars kunnen jou niet zien zolang jij onder mij loopt. Al wat ze zien is de Rug van een Bizon. Ik ben van de Prairie en ik zal op jou vallen als ik probeer de bergen te beklimmen.'

Kleine Muis rende onder de Bizon, veilig en verborgen voor de Stippen, maar met slechts een Oog was het wel beangstigend. Door de Grote Hoeven van de Bizon schudde de Hele Wereld bij elke Stap die hij zette. Tenslotte kwamen ze bij een plek en de Bizon stopte.

'Hier moet ik afscheid van je nemen, Kleine Broeder,' zei de Bizon.
'Zeer bedankt,' zei Springmuis. 'Maar weet je, het was heel beangstigend om onder jou te rennen met maar een oog. Ik was voortdurend bang voor jouw Grote Hoeven die de Aarde doen beven.'
'Jouw Angst was onnodig,' zei Bizon.
'Want mijn manier van lopen is de Zonedans-manier, en ik weet altijd waar mijn Hoeven zullen neerkomen. Ik moet nu teruggaan naar de Prairie, mijn Broeder. Je kunt mij daar altijd vinden.'

Springmuis begon onmiddellijk zijn nieuwe omgeving te verkennen. Er waren hier zelfs nog meer Dingen dan op de andere plekken. Vlijtige dingen, en een overvloed aan zaden en andere dingen waarvan Muizen houden. Bij zijn onderzoek van die dingen trof hij plotseling een Grijze Wolf die daar volstrekt onbeweeglijk zat.

'Hallo, Broeder Wolf,' zei Springmuis. De Wolf spitste zijn oren en zijn ogen glansden.
Wolf! Wolf! Ja, dat is wat ik ben. Ik ben een wolf!' Maar toen verduisterde zijn geest weer en al gauw ging hij weer kalm zitten, zonder enige herinnering aan wie hij was.
Elke keer dat Springmuis hem eraan herinnerde wie hij was, raakte hij opgewonden door het nieuws, maar vergat het al weer gauw.
'Zo'n Fantastisch Schepsel,' dacht Springmuis, 'maar hij heeft geen geheugen.'

Springmuis ging naar het middelpunt van deze nieuwe plek en was stil. Hij luisterde heel lang naar zijn hartslag. Toen nam hij plotseling een besluit. Hij haastte zich terug naar waar de Wolf zat en sprak.

'Broeder Wolf,' zei Springmuis.
'Wolf! Wolf!' zei de wolf.
'Alsjeblijft, Broeder Wolf,' zei Springmuis, 'luister alsjeblijft naar me. Ik weet wat jou zal genezen. Het is een van mijn Ogen. En ik wil het jou geven. Jij bent een Grootser Schepsel dan ik. Ik ben maar een Muis. Neem het alsjeblijft aan.'
Toen Springmuis had gesproken, vloog zijn Oog uit zijn kop en werd de Wolf genezen.

Tranen stroomden over de wangen van Wolf, maar zijn Kleine Broeder kon ze niet zien, want hij was nu Blind.
'Je bent Fantastisch, Broeder,' zei de Wolf, 'want nu heb ik mijn Geheugen terug. Maar jij bent nu Blind. Ik ben de Gids naar de Heilige Bergen. Ik zal jou erheen brengen. Er is daar een Groot Medicijn-meer. Het Mooiste Meer in de wereld. De hele wereld is erin weerspiegeld. De mensen, de verblijven van de prairies en de hemelen.'
'Breng me alsjeblijft daarheen,' zei Springmuis.
De wolf leidde hem door de pijnbomen naar het Medicijnmeer.

Springmuis dronk het water van het meer. De Wolf beschreef hem de schoonheid ervan.

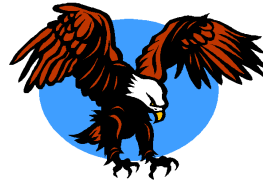
'Ik moet je hier achterlaten,' zei Wolf.
'Want ik moet teruggaan om anderen te kunnen gidsen, maar ik blijf bij je zolang je nog wilt.'
'Dank je wel, Mijn Broeder,' zei Springmuis. 'Ook al ben ik bang om alleen te zijn, ik weet dat je moet gaan om anderen de weg te wijzen naar deze plek.'

Springmuis zat daar trillend van angst. Het had geen zin te rennen, want hij was Blind, en hij wist dat een Adelaar hem daar zou vinden. Hij voelde een Schaduw op zijn rug en hoorde het Geluid dat Adelaars maken. Hij zette zich schrap voor de Klap. En de Adelaar sloeg toe! Springmuis viel in Slaap.

Toen ontwaakte hij. Hij was heel verrast in leven te zijn, maar nu kon hij Zen! Alles was wazig, maar de kleuren waren prachtig.

'Ik kan zien! Ik kan zien!' herhaalde Springmuis voortdurend.
Een Wazige Vorm naderde Springmuis. Springmuis tuurde ingespannen, maar de vorm bleef wazig.
'Hallo, broeder,' zei de Stem. 'Wil je wat medicijn?'
'Medicijn, voor mij?' vroeg Springmuis.
'Ja! Ja!'
'Kniel dan zo laag als je kunt,' zei de Stem, 'en spring zo hoog als je kunt.'

Springmuis deed wat hem werd gezegd. Hij knielde zo laag als hij kon en sprong! De wind ving hem en droeg hem omhoog.
'Wees niet bang,' riep de stem tegen hem. 'Houd je stevig vast aan de wind en heb vertrouwen!'

Dat deed Springmuis. Hij sloot zijn ogen en hield zich stevig vast aan de wind en die droeg hem hoger en hoger. Springmuis opende zijn ogen en ze waren helder, en hoe hoger hij kwam, des te helderder werden ze. Springmuis zag zijn Oude Vriend op een Lelieblad op het prachtige Medicijnmeer. Het was de Kikker.

'Je hebt een nieuwe naam,' riep de kikker. 'Je bent Adelaar.'

- vrij naar een legende van de Noord Amerikaanse vlakte-indianen; geholpen door "The Jumping Mouse" van Hyemehsts Storm - opnieuw verteld door Marcel van der Pol - afbeeldingen: internet

Marcel van der Pol

www.keridwen.nl